

Director Editorial: José Beltrán.

Redactor Jefe: José Lorenzo.

Coordinador: Jordi Llisterrí
jllisterri@vidanueva

Diseño: Sonsoles Hernández.

VidaNueva.es

VN Catalunya

Octubre 2014 · Nº 27

SE144068

Un any per renovar-se

Aquest Advent començarà l'Any de la Vida Consagrada, que s'allargarà fins al febrer del 2016. És una celebració internacional promoguda pel papa Francesc que vol renovar i revitalitzar la Vida Religiosa. Feia falta. Els darrers anys, aquesta forma de seguiment radical de l'Evangeli no sempre ha estat prou reconeguda, fins i tot dins mateix de l'Església. Alhora, a Occident, moltes congregacions no viuen el millor moment. Falten vocacions, com també en falten al sacerdoci. Però els problemes dels ordes religiosos es veuen més quan han de tancar comunitats o presències per falta d'efectius. Tot i això, hi ha persones que continuen optant per la Vida Consagrada. Hi continuen creient. Per què ho fan, ho expliquen en aquest número quatre testimonis, en una taula rodona amb persones que en els darrers anys s'han incorporat a la vida contemplativa o a congregacions de vida activa. És rellevant, també, el fet que no s'ha relaxat el procés de maduració i discerniment de la vocació a aquest estil de vida. I com ho fan lliurement i amb alegria.

CREIEM EN LA VIDA CONSAGRADA

Els qui avui opten per la Vida Consagrada

JORDI LLISTERRI. FOTOS: M. EULÀLIA MUNTANÉ

Són quatre religiosos que han decidit fer el pas en els darrers anys. En una conversa al monestir de Sant Pere de les Puel·les de Barcelona ens expliquen per què. Sobretot en un context on no està de moda. I hi ha ordes religiosos en els quals potser fa vint anys que a Catalunya no hi entra cap vocació. Però això no ha relaxat el procés de formació, ni el discerniment: tots quatre van trobar com a primera resposta a la seva vocació que s'ho pensessin bé. I quan van iniciar aquest procés tots tenien una experiència prèvia que els hauria permès dedicar-se a una altra cosa.

VN: Estem en temps de vocacions tardanes?

Jordi Vilà (JV): La Vida Religiosa té una radicalitat que demana un cert bagatge i experiència per discernir. Però ara tampoc no hi ha ningú que es casi amb 20 anys com es van casar els meus pares. Cada vegada s'allarga més l'adolescència i la joventut.

Joan Bové (JB): Jo estic content d'haver entrat amb 25 anys. Ho he pogut viure com un recorregut que finalment m'ha portat a la Vida Religiosa, com un camí. Les renúncies estan superades amb escreix amb tot el que Déu va regalant, però segurament això no ho hauria pogut veure sense una etapa prèvia universitària o laboral.

VN: I què pesa més per decidir-se, les tasques apostòliques de cada congregació o l'opció mateixa per la Vida Consagrada?

Laura Garcia Soria (LG): Crec que el primer és l'espiritualitat, l'essència de la companyia o de la congregació. T'ha d'embolcallar del que vols viure, de l'Evangeli viscut des de l'espiritualitat de cada fundador. Després vénen les altres coses, que en el meu cas és que la companyia està molt vinculada a la pobresa. Com deia sant Vicenç, "Ninguna pobresa os es extraña", i la companyia ha d'anar on veiem gent que pateix.

JV: És cert que si no haguéssim anat als escolapis (en el meu cas), o als claretians, o a l'escola vicenciana, potser hauríem optat per una altra congregació. Però el que a mi em preocupava no era tan què hi anava a fer, sinó com viuria l'espiritualitat i sobre quina base estava fonamentat tot el que feia. Per mi és la clau de cada dia. Puc fer cinquanta coses diferents o una, però en quina clau la faig?

VN: Fora de l'àmbit més eclesial, com expliqueu la vostra opció?

Maria Teresa Furest (MTF): Ho has d'explicar molt. Els meus amics em preguntaven: "Què faràs allà tot el dia contemplant?". Els sonava com una cosa de clausura. Has d'explicar què és una vida monàstica i de pregària. Fins i tot en els àmbits parroquials, molta gent no entén la diferència entre els que fem l'opció d'estar arrellats en un monestir i els que opten per la vida activa, en la qual potser demà estaràs a l'altra punta del món. Cal posar exemples de l'entorn que ells coneixen més i que et permetin explicar-ho.

JV: De la Vida Religiosa, la gent no en té ni idea. "Així que tu no et vols casar? No t'agraden les dones?", em deien els alumnes. Surt un analfabetisme religiós que avui ho confon absolutament tot. Finalment, el que faig és dir-los: "Vine i ho veuràs".

JB: Des que m'he ordenat sacerdot, em resulta molt més fàcil explicar-ho. Però la gent el que et pregunta és a quina parròquia aniràs. És més difícil explicar una professió religiosa.

LG: Sembla que a vegades és molt més fàcil explicar què fem i quedar-nos en això. I la veritat és que la gent queda meravellada. Però és difícil anar més enllà, a per què ho fem, quin sentit té... Explicar que jo estic al servei d'aquestes persones però també del Crist sofrent que viu en aquestes persones. Has d'entrar a explicar moltes coses.

MTF: I és més fàcil dir que te'n vas un any a les missions que no pas explicar que fas un compromís per una Vida Consagrada. Potser perquè es veu com un compromís molt gran. Per exemple, sobta que quan tothom està acostumat a fer el que vol, deixis de decidir coses per tu mateix i passis a decidir-ho en comunitat.

VN: O sobta renunciar als béns propis. Segurament és una de les opcions més contraculturals que hi ha en aquests moments?

JV: És que no ho considero una renúncia. Jo he renunciat a poques coses. És un compromís que no se sostindria per l'acció que fas si no fos un compromís davant de Déu. És l'espiritualitat, és la mirada que fas al món, és la vivència que tens de Déu. Déu en primera persona en cada moment. Aquesta experiència del Déu de l'amor, acollidor, és tan o més enriquidora que el servei que pugui fer jo. Perquè no pots donar, donar i donar, sense rebre. Per això, els meus vots no són renúncies. Quan jo professo *obediència*, estic pro-

JORDI VILÀ

Escolapi. 39 anys. El 2006 va iniciar el noviciat, va fer els vots simples i set anys després, aquest 19 d'octubre, farà la professió solemne.

Quan estudiava als escolapis de Caldes de Montbui no s'ho plantejava. Va fer estudis de tècnic en indústries alimentàries i va començar a treballar, però no acabava de ser feliç, de trobar el seu lloc en el món. Un viatge el va portar al Senegal i allà va poder veure, gràcies a **Josep Artigas**, un escolapi del mateix poble, que el que li explicaven a l'escola de petit era veritat. Amb 25 anys, en va parlar amb el provincial, **Andreu Trilla**, i aquest li va dir que, si tingués vocació, ja ho sabia i no aniria a preguntar-li-ho. I va passar set anys madurant el que li havia dit: "Que havia de ser lliure, que no fos per un desengany, que no depengués de ningú, que estigués equilibrat, que tingués alguna cosa per oferir". Com a professor, diu que el contacte amb els joves el va ajudar molt. Aquest curs, a més de la professió solemne, també el comença amb la nova responsabilitat de dirigir l'escola Luz Casanova que tenen els escolapis al barri del Verdum de Barcelona. Els postulants fan un primer any de vida en comunitat, després el noviciat –"un any de trencament que canvia moltes coses"–, els vots simples i, finalment, al cap de sis o set anys, la professió solemne.

MARIA TERESA FUREST

Benedictina. 53 anys. Monestir de Sant Pere de les Puel·les. Va entrar-hi el 2009 i va fer la professió simple fa dos anys.

De més jove va tenir un primer apropament a la Vida Religiosa però diversos temes familiars la van portar a deixar-ho. Va estudiar enginyeria tècnica de gènere de punt i treballava en una empresa de llenceria a Palafolls. Però el neguit va quedar allà, fins i tot després d'un temps d'abandonar la pràctica religiosa. Vinculada a una parròquia de Badalona, finalment un estiu va decidir provar-ho. S'havia acostat a la vida benedictina perquè era el que coneixia a través de Montserrat. Unes setmanes al monestir la van portar a demanar un any d'excedència a la feina i va acabar deixant-t'ho tot per quedar-se amb la comunitat benedictina de Barcelona. "T'ho has de plantejar bé i saber el que deixes i el que agafes. No tant si compensa, sinó si és realment el que vols fer". Per entrar al monestir, es fa primer un procés d'acompanyament personal i després un temps de postulant, ja dins de la comunitat, per anar veient si aquella és la vida que es busca. Després hi ha dos anys de noviciat i la professió simple, i al cap de tres anys més, es fa la professió solemne.

Ctaula rodona

fessant *servei*. No penso que algú et vulgui mal i t'envii a un servei que tu no puguis fer o per ensorrar-te. Quan jo professo *pobresa*, estic professant *austeritat*. Que el dia que em mori espero que les meves coses càpiguen en una capsa de sabates, perquè els béns que tinc no els vull per a mi, els vull per compartir-los. I quan jo professo *castedat*, estic professant *amor*, un amor que buscarà assimilar-se a aquest amor de Déu que s'obre a tothom. Per tant, de renúncia molt poca.

JB: Els vots sempre me'ls he plantejat com una opció que em dóna llibertat per servir millor, que em permet arribar més a Déu. La renúncia a posseir diners propis no és un problema, perquè sé que el que necessito per viure ho tinc cobert i em puc preocupar d'altres coses. I l'obediència també ha anat canviant. Ja no et diuen que demà facis la malaleta per marxar a un altre lloc. Hi ha molt més diàleg i acompanyament amb els superiors.

LG: És un camí de seguiment. A aquell que t'ha estimat, que t'ha acollit... Tot allò que vas fent o que vas optant en la vida és perquè el segueixes a Ell.

VN: Explicar-ho millor podria atraure més gent?

JB: Podem tenir un cert vertigen en veure que fa anys que a la nostra congregació no ha entrat ningú

JOAN BOVÉ

Va anar a l'escola claretiana de Valls. Diu que aquí hi ha la clau de la seva vocació específica com a missioner claretia. Ja s'ho va començar a plantejar amb 17 anys, però el claretia Xavier Saigí li va dir que primer estudiés el que volia fer, enginyeria electrònica. Llavors van coincidir dues coses: "Vaig estar un temps treballant en un centre obert de l'ajuntament i va morir sobtadament en Xavier, dues situacions fortes que Déu em va posar en el camí". Només va esperar a acabar el projecte de final de carrera i el 2005 va entrar al postulatat. Després del pas per la Universitat Comillas, quan va acabar teologia el 2007 va fer la primera professió. Ara ha estat ordenat sacerdot, però diu que no es va ordenar "per estar en una parròquia, sinó per estar creant noves plataformes i pensant nous mètodes per arribar a nova gent. Col·laborem amb l'Església local, però em veig molt més en aquest esperit missioner d'anar trobant noves eines d'evangelització". Els claretians, després del postulatat, passen un any al noviciat, i al cap d'uns anys fan els primers vots. Paral·lelament, comença el procés de formació i estudi per a l'ordenació sacerdotal, que encara triga uns anys més.

darrere nostre. Alhora veig que, a l'Escola Pia, potser aquí tenim una vocació cada deu anys, però a l'Índia n'hi ha 60 cada any. L'Esperit potser bufa allà on es necessita, i potser aquí ens toca ser menys. I sobretot han de ser vocacions trencadores.

MTF: També hi ha altres vocacions amb problemes, com el matrimoni. Pocs matrimonis es plantegen per a tota la vida i molts joves es casen pensant que és només fins que duri.

És un fet cultural. El problema el veig en una societat en la qual tot va molt de pressa. No hi ha temps per pensar i reposar les coses. Llavors no hi ha temps per escoltar quina és realment la teva vocació. I no ens parem a escoltar què vol Déu realment de nosaltres o què és el que ens faria feliços. Es necessiten espais de silenci.

JB: El sí definitiu costa d'assumir en qualsevol àmbit social. També abans les feines eren per a tota la vida. També veig que, encara que hi hagi més vocacions en altres llocs, el que cal és replantejar-se la forma en què estem aquí. I quin testimoni donem.

LG: Nosaltres pensem molt en la qualitat de la nostra presència. No a fer moltes coses, moltes reunions, moltes activitats. Les congregacions de vida activa moltes vegades hem patit això i no hem cuidat prou el que havíem de cuidar de veritat. Quan un jove s'acosta, no és només per fer un servei solidari. Has de saber acompanyar-los a fer aquell pas més transcendent, més espiritual.

VN: Els qui heu professat fa pocs anys, us trobeu vivint en comunitats on la majoria són religiosos de més de 70 anys. Això dificulta la vida en

Missioner claretia. 34 anys. El 2005 va entrar com a postulant a Vic i va fer la professió perpètua el 2012. Aquest setembre va ser ordenat sacerdot.

LAURA GARCÍA SORIA

Filla de la Caritat de Sant Vicenç de Paül. 35 anys. Fa deu anys va entrar a la companyia i, com la resta de germanes, renova els vots cada any.

comunitat? I no us fa pensar en què passarà d'aquí a vint anys?

MTF: És veritat que, amb la diferència d'edat quan entres, l'adaptació és més difícil. Però també he vist com enriqueix, i més en un monestir on la convivència és tot el dia amb les mateixes germanes. T'aporten un testimoniatge d'una vida comunitària que han viscut d'una altra manera. I el futur... no ho sabem. Però crec que la Vida Religiosa no serà més bona o més dolenta per la quantitat. La qualitat de la Vida Religiosa l'hem de donar nosaltres amb la nostra manera de viure. A vegades també ens capfiquem molt per si a les esglésies hi va poca gent. Però si hi van perquè hi creuen i és el que els importa, això és millor que quan anys enrere s'omplien les esglésies.

LG: Quan m'ho vaig plantejar, ja veia que les germanes eren grans. Però en aquell moment no era l'important o el problema. La crida, la il·lusió, allò que t'empeny, és molt més gran que la por de trobar-se en una comunitat de persones grans.

És de Mallorca i la seva vocació va néixer allà. Alumna de l'escola vicenciana, va continuar la relació amb les germanes a través de la pastoral juvenil, la catequesi i els campaments. Dos estius amb els missioners seglars a Hondures també la van ajudar a veure que volia estar amb les germanes i amb l'espiritualitat de les Filles de la Caritat. Va fer els estudis universitaris de treball social, va fer pràctiques en una entitat d'església de Mallorca, i després va treballar a Caritas diocesanes. De la mateixa manera que "de molt jove, quan fèiem aquelles pregàries, els evangelis ja em deien molt el que jo sentia i experimentava en aquell moment", aleshores "estava molt bé treballant en el que havia estudiat i dins de l'Església, però també sentia que era el moment de l'ara o mai". Com a Filla de la Caritat ha continuat en l'àmbit social; des de fa vuit anys està a la Barceloneta i a l'Obra de Santa Lluïsa de Marillach de Barcelona. Després d'un temps de postulant i del noviciat d'un any, les germanes ja es consideren Filles de la Caritat i, al cap de pocs anys, fan els primers vots, que renoven cada any el 25 de març.

Potser després vas veient que has d'aprendre a viure en aquest context. De fet, el que trobo a faltar és que hi hagi germanes de mitjana edat. Aquest setembre, per exemple, he estat a París, a la casa mare, amb unes 80 germanes joves (al voltant dels 30 anys) de tot el món. I n'hi ha moltes més. Llavors veus que a Barcelona ens passa això però que la companyia és molt més gran.

JB: Nosaltres hem començat a fer experiències internacionals i a la comunitat on estic hi ha tres persones de fora d'Europa: de Perú, de l'Índia i d'Indonèsia. I jo no m'he plantejat mai el problema de convivència amb els religiosos grans, però sí la projecció de futur. Per això visc

com un procés molt il·lusionant la unió de províncies que s'està plantejant ara a Europa. És una sort que la nostra generació estigui vivint aquest procés, perquè a la generació que té més de 60 anys els va tocar assumir una estructura que venia de feia temps, i van haver de carregar-la sense queixar-se. Nosaltres, en canvi, tenim la sort de plantejar-nos com volem que sigui la nostra presència actualment a Europa. La qüestió de quants som és ben humana i pragmàtica, però no és per mi la preocupació primera. L'important és què pot aportar la Vida Religiosa al conjunt de l'Església. L'Any de la Vida Consagrada ha de ser per a això, per repensar-ho tot.

L'Any de la Vida Consagrada a Catalunya

J. LL. B

El papa **Francesc** ha convocat tota l'Església a celebrar un any dedicat a la Vida Consagrada. S'obrirà oficialment a Roma el primer diumenge d'Advent, el proper 30 de novembre, i s'allargarà fins al 2 de febrer del 2016, el dia que cada any se celebra la Jornada Mundial de la Vida Consagrada. "Alegreu-vos...", és el títol de la carta circular que va publicar aquesta primavera la Congregació per als Instituts de Vida Consagrada i les Societats de Vida Apostòlica com a preparació de l'esdeveniment. El context de la convocatòria són els 50 anys de l'aprovació del decret *Perfectae caritatis* que el Vaticà II va dedicar a la renovació de la Vida Religiosa.

A més de fer memòria d'aquest document, l'any vol afrontar les dificultats que viu en diversos continents aquesta forma de vida cristiana, perquè sigui una oportunitat de renovació. Hi ha prevista la revisió de diversos documents de referència, com les instruccions que regulen la relació entre bisbes i religiosos o sobre la clausura. I ja s'han publicat noves indicacions pel que fa a gestió dels béns materials dels ordes religiosos. Tot això, acompanyat de diversos actes internacionals de celebració i reconeixement que es faran a Roma els propers mesos.

Des de Catalunya, els ordes religiosos, monestirs i instituts de Vida Consagrada també volen aprofitar aquesta celebració. Ja hi va haver un primer avanç el mes de maig passat

La URC l'impulsa per ajudar a revitalitzar la Vida Religiosa

amb la trobada a Barcelona amb el secretari de la Congregació per a la Vida Consagrada, el franciscà **José Rodríguez Carballo**.

Ara, la Unió de Religiosos de Catalunya (URC) està enllestit un calendari d'actes, a més de participar en els d'abast estatal que organitzarà la CONFER. Però sobretot està im-

pulsant iniciatives que ajudin a la revitalització de la Vida Consagrada a Catalunya, i també a fer visible la feina de gairebé un centenar de congregacions que estan presents a Catalunya, i que continuen sent un dels actius pastorals més importants de l'Església catalana.

El programa s'acabarà de perfilar el 22 d'octubre en l'assemblea d'inici de curs de la URC. Entre altres objectius, es presenta amb la voluntat "d'accentuar la centralitat del Crist" i de "generar una dinàmica de sortida que consolidi la presència de l'Església en la societat". Uns objectius que responen a la presència insubstituïble dels religiosos de Catalunya en àmbits com l'educació, la sanitat o l'acció social.

Un accent de la celebració a Catalunya és la voluntat de remarcar la relació amb les diòcesis i amb els bisbes catalans. Històricament, a cada bisbat hi ha una tradició diferent en la relació institucional entre els religiosos i els organismes diocesans. Però des de fa anys s'ha mantingut una jornada periòdica de treball de representants de la URC amb la plenària de la Conferència Episcopal Tarraconense. Aquest any es vol accentuar amb una trobada més àmplia per compartir la feina, i també la pregària, conjuntament entre els bisbes i els superiors i superiores majors. També es proposa la redacció d'algun document específic sobre la Vida Religiosa a Catalunya, com ja s'ha fet en altres ocasions rellevants.

De fons, també hi ha la voluntat d'enfortir la relació entre congregacions, sobretot a través dels projectes que tiren endavant diversos ordes religiosos, com l'Associació Cintra i el seu treball educatiu i social. Aquesta col·laboració és institucional, però

també es vol afavorir les trobades i iniciatives conjuntes que faciliten la coneixença i la col·laboració entre els religiosos de diverses congregacions. El foment de les trobades intercomunitàries és un altre dels objectius.

Alhora, en les activitats previstes es vol comptar amb la col·laboració d'altres entitats eclesials amb les quals habitualment la URC ja té relació. El Centre de Pastoral Litúrgica, la Fundació Joan Maragall, la Fundació Escola Cristiana o la Facultat de Teologia de Catalunya són algunes de les institucions de referència que es vol implicar en la celebració. Les iniciatives per organitzar conjuntament van des de l'elaboració de materials escolars i pastorals sobre la Vida Consagrada, fins a proposar monicions i pregàries per a les celebracions parroquials. El diàleg fe-cultura i la presència de la Vida Religiosa en l'àmbit acadèmic també seran eixos d'aquesta col·laboració.

Comunicar millor

De manera més celebrativa, es prepara una trobada central festiva que vol comptar amb la presència d'algun representant de la Congregació per a la Vida Consagrada de la Santa Seu. Aquesta jornada també ha de permetre la trobada de totes les famílies de religiosos de Catalunya, com es va fer el 2010 a Vic per celebrar els 30 anys de la URC. Un altre moment fort ha de ser un festival d'art, música i testimonis, adreçat especialment als joves, aprofitant la presència que tenen els religiosos en aquest àmbit a través de les escoles i els moviments juvenils. És el repte

La pastoral de la Vida Religiosa continua sent un actiu

més ambiciós d'aquesta celebració. La idea és inspirar-se en els actes més testimonials i emotius que es fan en les Jornades Mundials de la Joventut.

Finalment, l'Any de la Vida Consagrada a Catalunya vol ser una oportunitat de comunicar millor el que ja s'està fent. Per exemple, es posarà en marxa un espai de testimonis de religiosos i religioses dins del pro-

grama *Signes dels Temps* de TV3, a més de la presència en els mitjans de comunicació i a Internet, que es complementarà amb diverses publicacions i nous títols de la col·lecció que la URC edita conjuntament amb l'Editorial Claret. Aquesta difusió també vol posar l'accent en el perfil majoritàriament femení que té la Vida Religiosa a Catalunya.

Amb aquestes activitats la URC se suma als tres objectius principals amb què s'ha presentat l'Any de la Vida Consagrada per a tota l'Església universal, com els descriu el prefecte de la Congregació per a la Vida Consagrada, **João Braz de Aviz**.

Primer, recordar "amb memòria grata el passat recent", veient els 50 anys posteriors al Concili Vaticà II com un "temps de gràcia per a la Vida Consagrada". Segon, obrir-se amb confiança al futur, conscients "que la crisi que travessa la societat o la mateixa Església toca plenament la Vida Consagrada" i que ha de ser un moment viscut "no com l'avantcambra de la mort sinó com una ocasió favorable per al creixement en profunditat i, per tant d'esperança, motivada per la certesa que la Vida Consagrada no podrà desaparèixer mai de l'Església". I, finalment, per viure amb passió el present, "un moment important per evangelitzar la vocació pròpia i donar testimoniatge".

El 4 d'octubre es va obrir amb una missa a la Sagrada Família

El V Centenari de santa Teresa arriba a Catalunya

L'esperit de Teresa continua present avui enmig nostre. La commemoració joiosa del V Centenari no és celebrar només el naixement de Teresa, és celebrar tota la seva vida, la intensa vida espiritual d'una dona, d'una cristiana, monja i carmelita, fundadora, inspiradora de diversos carismes en el si de l'Església. És igualment reconèixer agraïts el seu lluminós magisteri en bé de l'Església i de tota la humanitat. Aquest és l'esperit dels actes del cinquè centenari de **Teresa de Jesús**, una cita important per l'Església però en especial per la Vida Consagrada. I amb aquestes paraules va començar la missa a la basílica de la Sagrada Família que el 4 d'octubre passat va obrir les celebracions a Catalunya. Més de 3.000 persones vinculades a la família teresiana van participar en aquesta eucaristia presidida pel cardenal **Lluís Martínez Sistach**. És una mostra de la gran presència de les obres fundades o inspirades per santa Teresa a Catalunya.

La primera presència teresiana a Catalunya ja arriba en temps de la santa, quan el 1586 el pare **Joan de Jesús Roca** funda el convent de Sant Josep, a les Rambles de Barcelona. Avui, la branca reformada del Carmel,

els carmelites descalços, és present a Barcelona, Badalona i Lleida, i fins fa poc a Tarragona. Igualment, es manté la presència de l'orde original del Carmel a Barcelona, Olot, Tàrrrega i Terrassa. De les institucions fundades per santa Teresa, també hi ha quatre monestirs de les carmelites descalces a Catalunya agrupats en la Federació de la Mare de Déu de Montserrat: Tarragona, Terrassa, Mataró i Girona.

Més endavant, es van anar implantant altres ordes religiosos o instituts de Vida Consagrada inspirats en l'espiritualitat teresiana que avui mantenen la presència a Catalunya i que van ser impulsats per catalans. Principalment, van ser fundacions de finals del segle XIX. Les més conegudes són les teresianes, la Companyia de Santa Teresa de Jesús, fundada per sant **Enric d'Ossó**. Després hi ha l'institut de religioses fundat pel pare **Francesc Palau**, les Carmelites Missioneres, del qual més endavant van sorgir les Carmelites Missioneres Teresianes. Les Carmelites de Sant Josep, fundades per **Rosa Ojeda**, i les Carmelites Tereses de Sant Josep, fundades per **Teresa Toda**, són altres congregacions d'arrels catalanes. A aquesta diversitat, s'hi suma el Carmel Seglar o la Institució Teresiana.

J. LL. B.

Aquesta família teresiana és la que ha organitzat els actes a Catalunya (www.stj500.cat), que se celebren paral·lelament als que organitza la Fundació del V Centenari. L'acte central i més festiu serà el 28 de març a Montserrat, una jornada que començarà amb la missa conventual presidida l'arquebisbe **Jaume Pujol**. La cloenda es farà a l'octubre a Lleida, amb un congrés d'espiritualitat sobre la vida interior a partir del testimoni de Teresa de Jesús.

També es preveuen altres actes de caire més divulgatiu, com un cicle de conferències que tindrà lloc al març amb la Fundació Joan Maragall. I es promourà la publicació de la traducció al català de les obres majors de Teresa de Jesús i d'alguns escrits breus. Amb la Biblioteca de Catalunya, la Biblioteca Universitària i la Biblioteca Pública Episcopal de Barcelona se celebraran exposicions de llibres relacionats amb santa Teresa.

En l'àmbit digital, està previst que aquesta obra bibliogràfica també sigui més accessible a Internet. I des del mes de maig, un equip de laics i religiosos vinculat als carmelites descalços manté el blog *Castell Interior*, dedicat a l'espiritualitat, l'obra i la presència de la santa a Catalunya.